

og forstaaet, at en god Fordøjelse, Nævearbejde og Kærlighed — det er det eneste, der kan gøre Mennesker lykkelige. Alt andet er Forfængelighed og Tossesreger.“

Da Karsten havde læst Brevet, brast han i Latter og foreslog, at de personlig skulde bringe de Nyforlovede deres Lykønskning. Skønt Jytte ikke holdt af hans Munterhed, gik hun ind paa Forslaget. Hun var virkelig bleven lidt nysgerrig, og en Dag, da Vejret var godt, tog de afsted.

De kørte med Banen til Holbæk og derfra videre ud i Landet i en gammeldags Hyrevogn med Hesteforspand. De kom gennem flere Landsbyer, og Synet af de mange rødkindede Børn gjorde Jytte tavs. Uvilkaarlig tog hun Karstens Haand.

Hun havde om Morgenens haft et langt Brev fra Meta, som paa sin grundige Maade berettede om sit nye Hjem, sin Mand og sine Børn. Skønt der ogsaa stod en Del deri om Dihmer, havde hun læst det ret flygtigt, og bagefter havde hun gemt det. Det var ikke længer Fortiden, der beskæftigede hende. Det var de kommende Dage, der nu optog alle hendes Tanker. Det var Fremtiden, der ogsaa i disse Øjeblikke bølgede for hendes indre Syn som et sommerligt Landskab i uroligt skiftende Belysning.

Efter en god Times Kørsel drejede de bort fra Hovedlandevejen. Kusken pegede med Pisken paa en villaagtig Bygning noget borte og forklarede, at det var Pensio-natet „Sofielyst“.

En Mand med opsmøgede Skjortearmer og en Lap paa Buksebagens stod udenfor Indkørslen og savede Brænde.